Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (desátého senátu)

26. října 2016 *

„Kasační opravný prostředek — Státní podpory — Výroba hliníku — Smlouva poskytující preferenční sazbu za elektřinu — Rozhodnutí, kterým se podpora prohlašuje za slučitelnou s vnitřním trhem — Vypovězení smlouvy — Pozastavení účinků vypovězení smlouvy soudem — Rozhodnutí, kterým se podpora prohlašuje za protiprávní — Článek 108 odst. 3 SFEU — Pojmy ‚existující podpora' a ‚nová podpora' — Rozlišení"

Ve věci C-590/14 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 18. prosince 2014,

Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), se sídlem v Aténách (Řecko), zastoupená E. Bourtzalas, advokátem, jakož i E. Salakem, C. Synodinosem, C. Tagarasem a A. Oikonomouem, dikigoroi,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Alouminion tis Ellados VEAE, dříve Alouminion AE, se sídlem v Maroussi (Řecko), zastoupená G. Dellisem, N. Korogiannakisem, E. Chrysafisem, D. Diakopoulosem a N. Keramidasem, dikigoroi,

žalobkyně v prvním stupni,

Evropská komise, zastoupená É. Gippini Fournierem a A. Bouchagiarem, jako zmocněnci

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (desátý senát),

ve složení A. Borg Barthet vykonávající funkci předsedy senátu, E. Levits a F. Biltgen (zpravodaj), soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: řečtina.

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se společnost Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 8. října 2014, Alouminion v. Komise (T-542/11, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2014:859), jímž Tribunál zrušil rozhodnutí Komise 2012/339/EU ze dne 13. července 2011 o státní podpoře SA. 26117 – C 2/2010 (ex NN 62/2009), kterou Řecko poskytlo společnosti Alouminion tis Ellados AE (Úř. věst. 2012, L 166, s. 83, dále jen „sporné rozhodnutí“).

Skutkový základ sporu

2 V roce 1960 uzavřela společnost Alouminion tis Ellados AE (dále jen „AtE“), kterou v červenci 2007 ve výrobě hliníku v Řecku nahradila společnost Alouminion AE a v roce 2015 společnost Alouminion tis Ellados VEAE (dále jen „Alouminion“), s veřejnoprávní elektrárenskou korporací DEI smlouvu (dále jen „smlouva z roku 1960“), na základě níž byla na prvně uvedenou společnost uplatňována preferenční sazba za elektřinu (dále jen „preferenční sazba“).

3 Článek 2 odst. 3 smlouvy z roku 1960 stanovil prodloužení smlouvy na následující období pěti let, pokud ji nevypoví jedna ze smluvních stran oznámením s výpovědní lhůtou v délce dvou let doporučeným dopisem s doručenkou.

4 Na základě dohody uzavřené společností AtE s Řeckým státem a stvrzené legislativním nařízením z roku 1969 měla platnost smlouvy z roku 1960 skončit k 31. březnu 2006, nebude-li prodloužena v souladu s jejími ustanoveními.

5 V rozhodnutí ze dne 23. ledna 1992 měla Evropská komise za to, že preferenční sazba udělená společnosti AtE je státní podporou slučitelnou s vnitřním trhem.

6 V únoru 2004 oznámila společnost DEI společnosti AtE svůj úmysl vypovědět smlouvu z roku 1960 a skutečnost, že vůči ní v souladu se smluvními ustanoveními od 1. dubna 2006 přestane uplatňovat preferenční sazbu.

7 Společnost AtE napadla tuto výpověď u příslušných vnitrostátních soudů.

8 Usnesením ze dne 5. ledna 2007 (dále jen „první usnesení o předběžném opatření“) Monomeles Protodikeio Athinon (soud prvního stupně v Aténách, Řecko, rozhodující samosoudcem), vydaným v řízení o předběžném opatření, pozastavil prozatímně a *ex nunc* účinky uvedené výpovědi. Uvedený soud měl za to, že tato výpověď není v souladu s ustanoveními smlouvy z roku 1960 a s použitelným vnitrostátním právním rámcem.

9 Společnost DEI napadla první usnesení o předběžném opatření u Polymeles Protodikeio Athinon (soud prvního stupně v Aténách, Řecko), který rovněž v řízení o předběžném opatření vyhověl jejímu návrhu, s účinností *ex nunc*, domáhajícímu se výpovědi smlouvy z roku 1960 a ukončení uplatňování preferenční sazby usnesením ze dne 6. března 2008.

10 V období od 5. ledna 2007 do 6. března 2008 (dále jen „dotčené období“) přitom společnost AtE a následně společnost Alouminion i nadále využívala preferenční sazby.

11 V červenci 2008 byly Komisi předloženy stížnosti. Dopisem ze dne 27. ledna 2010 Komise Řeckou republiku informovala o svém rozhodnutí zahájit řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU a vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek ve lhůtě jednoho měsíce od data zveřejnění rozhodnutí o zahájení řízení.

12 Uvedené rozhodnutí bylo dne 16. dubna 2010 uveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2010, C 96, s. 7).

13 Komise v něm mimo jiné vyjádřila pochybnosti o skutečnosti, zda preferenční sazba fakturovaná společností DEI společnosti AtE, poté společnosti Alouminion, během dotčeného období byla ve stejné výši jako sazba uplatňovaná na jiné hlavní průmyslové velkoodběratele elektřiny vysokého napětí, neboť uplatňování preferenční sazby mělo skončit dne 31. března 2006, ale prvním usnesením o předběžném opatření bylo prodlouženo.

14 Řecká republika, společnost Alouminion a DEI předložily svá vyjádření Komisi.

15 Komise měla ve sporném rozhodnutí za to, že Řecká republika poskytla protiprávně společnosti AtE a Alouminion státní podporu ve výši 17,4 milionu eur formou preferenční sazby za elektřinu během dotčeného období. Vzhledem k tomu, že uvedená podpora byla poskytnuta v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU, a tudíž nebyla slučitelná s vnitřním trhem, uložila Komise Řecké republice, aby vymáhala její navrácení od společnosti Alouminion.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

16 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 6. října 2011 podala společnost Alouminion žalobu směřující ke zrušení sporného rozhodnutí a uložení náhrady nákladů řízení Komisi.

17 Na podporu své žaloby uvedla společnost Alouminion deset žalobních důvodů, které směřují zaprvé a hlavně ke zpochybnění kvalifikace dotčeného opatření jako nové podpory, podpůrně ke zpochybnění kvalifikace preferenční sazby jako státní podpory a ještě podpůrněji ke zpochybnění povinnosti navrácení nové podpory vyplývající z dotčeného opatření.

18 Tribunál vyhověl prvnímu žalobnímu důvodu a zrušil sporné rozhodnutí, aniž rozhodl o ostatních žalobních důvodech.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

K přípustnosti

Argumentace účastnic řízení

19 Společnost Alouminion tvrdí, že projednávaný kasační opravný prostředek je nepřípustný.

20 DEI připomíná, že Tribunál v prvním stupni vyhověl jejímu návrhu, kterým se domáhala vstoupit do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhů Komise. Ve druhém pododstavci čl. 56 statutu Soudního dvora Evropské unie se přitom stanoví, že vedlejší účastníci řízení v prvním stupni mohou podat opravný prostředek, pouze pokud se jich rozhodnutí Tribunálu přímo týká.

21 DEI tvrdí, že aby splnila sporné rozhodnutí, přikročila k vymáhání dotčené státní podpory, včetně úroků, ve výši částky 21 276 766,43 eura. V rozsahu, v němž napadený rozsudek zrušil sporné rozhodnutí, odpadl právní základ pro navrácení státní podpory.

22 DEI tvrdí, že má tudíž povinnost vrátit vymoženou částku, a proto musí být podle judikatury Soudního dvora považována za účastníka, kterého se napadený rozsudek přímo týká.

Závěry Soudního dvora

23 Je třeba připomenout, že podle článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie jiní vedlejší účastníci řízení než členské státy nebo orgány Unie mohou podat opravný prostředek, pouze pokud se jich rozhodnutí Tribunálu přímo týká.

24 V této souvislosti z judikatury Soudního dvora vyplývá, že navrhovatel kasačního opravného prostředku, který má za účelem provedení povinností plynoucích z rozsudku Tribunálu povinnost vrátit zpět určitou částku, je považován za účastníka, kterého se takový rozsudek přímo týká (v tomto smyslu viz mimo jiné rozsudek ze dne 24. září 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, C–74/00 P a C–75/00 P, EU:C:2002:524, body 46 až 58, rozsudek ze dne 2. října 2003, International Power a další v. NALOO, C–172/01 P, C–175/01 P, C–176/01 P a C–180/01 P, EU:C:2003:534, body 52 a 53).

25 V projednávané věci je DEI povinna za účelem provedení povinností plynoucích z napadeného rozsudku vrátit zpět částku, jejíž navrácení zajistila, aby postupovala v souladu s povinnostmi, které jí byly uloženy sporným rozhodnutím, tj. částku 21 276 766,43 eura, která odpovídá rozdílu mezi preferenční sazbou za dodanou elektřinu, která byla neoprávněně uplatněna na společnost Aloumínion, a běžnou sazbou.

26 Z toho vyplývá, že napadeným rozsudkem může být přímo dotčeno hospodářské postavení DEI ve smyslu článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie. Kasační opravný prostředek je tedy přípustný.

K věci samé

27 DEI předkládá na podporu svého kasačního opravného prostředku pět důvodů.

28 Prvním důvodem kasačního opravného prostředku rozděleným do tří částí DEI podporovaná Komisí vytýká Tribunálu, že porušil čl. 108 odst. 3 SFEU, jakož i čl. 1 písm. b) a c) nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108 SFEU] (Úř. věst. 1999, L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339)

K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

29 První částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku DEI podporovaná Komisí vytýká Tribunálu, že rozhodl, že prodloužení podpory nepředstavuje *ipso facto* novou podporu.

30 DEI a Komise tvrdí, že se Tribunál poté, co v bodě 53 napadeného rozsudku připomněl ustálenou judikaturu Soudního dvora, z níž vyplývá, že prodloužení existující podpory představuje novou podporu, odlišnou od podpory, která byla prodloužena, a že změna doby trvání existující podpory musí být považována za novou podporu (rozsudek ze dne 4. prosince 2013, Komise v. Rada, C-121/10, EU:C:2013:784, bod 59 a citovaná judikatura, rozsudek ze dne 4. prosince 2013, Komise v. Rada, C-111/10, EU:C:2013:785, bod 58), pokusil v bodě 54 napadeného rozsudku tuto judikaturu upřesnit výkladem rozsudku ze dne 9. srpna 1994, Namur-Les assurances du crédit (C-44/93, EU:C:1994:311) a rozsudku ze dne 20. května 2010, Todaro Nunziatina & C. (C-138/09, EU:C:2010:291) v tom smyslu, že za novou podporu musí být považován pouze režim podpory, u kterého došlo k podstatné změně.

31 Podle DEI nicméně z rozsudku ze dne 9. srpna 1994, Namur-Les assurances du crédit (C-44/93, EU:C:1994:311) a z rozsudku ze dne 20. května 2010, Todaro Nunziatina & C. (C-138/09, EU:C:2010:291) nevyplývá, že prodloužení období platnosti stávající podpory samo o sobě nepředstavuje novou podporu, a rozsudek ze dne 9. srpna 1994, Namur-Les assurances du crédit (C-44/93, EU:C:1994:311) každopádně nelze uplatnit na projednávanou věc.

32 DEI a Komise tvrdí, že skutečnost, že prodloužení délky platnosti stávající podpory představuje novou podporu, zjevně vyplývá z uplatnění článků 107 a 108 SFEU.

33 Podle DEI a Komise systém kontroly státních podpor, který je zakotven v těchto ustanoveních, stanovuje odlišný postup podle toho, zda se v případě dotčené podpory jedná o podporu existující či novou. Pokud by přitom bylo připuštěno, že prodloužení určité podpory není *ipso facto* novou podporou, členský stát by mohl tento odlišný postup obcházet tím, že by takovou podporu prodloužil na neurčito nebo o určité krátké období.

34 DEI a Komise mají tudíž za to, že pojem existující podpory musí být vykládán restriktivně, aby nebyla dotčena povinnost oznamování a pozastavení, která je stanovena v čl. 108 odst. 3 SFEU, což Soudní dvůr mimo jiné již konstatoval v rozsudku ze dne 5. října 1994, Itálie v. Komise (C-47/91, EU:C:1994:358, body 24 až 26), a v rozsudku ze dne 21. března 2002, Španělsko v. Komise (C-36/00, EU:C:2002:196, bod 24).

35 Naproti tomu je třeba pojem „nová podpora“ vykládat široce, neboť ve smyslu čl. 1 písm. c) nařízení č. 659/1999 za ni musí být považována „každá podpora, což znamená režimy podpory a jednotlivou podporu, která není existující podporou, včetně změn existující podpory“.

36 DEI a Komise dále tvrdí, že podle čl. 4 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 659/1999 (Úř. věst. 2004, L 140, s. 1; Zvl. vyd. 08/14, s. 3), se stanoví, že „pro účely čl. 1 písm. c) nařízení (ES) č. 659/1999 se změnou stávající podpory rozumí jakákoli změna kromě úprav[y] čistě formálního či administrativního charakteru, která nemůže ovlivnit hodnocení slučitelnosti opatření se společným trhem“.

37 S ohledem na tyto okolnosti a na skutečnost, že posouzení slučitelnosti podpory s vnitřním trhem, které provádí Komise, je založeno na hospodářských údajích a okolnostech dotčeného trhu v okamžiku přijetí rozhodnutí a týká se období, v němž má být podpora poskytována, DEI a Komise tvrdí, že prodloužení doby platnosti podpory nelze považovat „za úpravu čistě formálního či administrativního charakteru“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení č. 794/2004, ale že zakládá změnu existující podpory.

38 Na stejné logice se zakládá podle DEI i ustálená judikatura Soudního dvora, která je uvedena v bodě 53 napadeného rozsudku.

39 Společnost Alouminion má za to, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout.

40 Tvrdí, že Tribunál v bodě 54 napadeného rozsudku vysvětlil způsob výkladu, který použil k tomu, aby konstatoval, zda ve skutečnosti došlo ke změně režimu existující podpory, a tudíž neusiloval o upřesnění ustálené judikatury uvedené v bodě 53 uvedeného rozsudku.

41 Společnost Alouminion tvrdí, že rozsudek ze dne 9. srpna 1994, Namur-Les assurances du crédit (C-44/93, EU:C:1994:311) je pro projednávanou věc relevantní, neboť Soudní dvůr v uvedeném rozsudku uvedl, že dotčené opatření nezměnilo právní předpisy, které zavedly sporné výhody, stran jejich povahy, ani pokud jde o činnosti veřejných podniků, na které se vztahují, na základě čehož došel k závěru, že takové opatření nelze považovat za opatření, které zakládá nebo mění existující podporu.

Podle společnosti Alouminion je přitom třeba ke stejnému závěru dojít i v projednávané věci, neboť prvním usnesením o předběžném opatření nebyl právní ani smluvní základ existující podpory změněn ani nahrazen.

42 Alouminion tvrdí, že Tribunál rovněž správně citoval rozsudek ze dne 20. května 2010, Todaro Nunziatina & C. (C-138/09, EU:C:2010:291), neboť i když Soudní dvůr v bodech 46 a 47 uvedeného rozsudku uvedl, že stav, kdy změna rámce právních předpisů vede k navýšení rozpočtu režimu podpory a k prodloužení období podpory, představuje protiprávní podporu, měl naproti tomu za to, že o takový případ se nejedné za situace, kdy dochází ke změně rámce právních předpisů, aniž by byla dotčena výše podpory.

43 Alouminion z toho dovozuje, že s ohledem na výše uvedené rozsudky se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, pokud v bodě 55 napadeného rozsudku rozhodl, že na první usnesení o předběžném opatření nelze nahlížet tak, že zakládá nebo mění existující podporu.

44 Alouminion k argumentu, podle kterého je prodloužení existující podpory *ipso facto* novou podporou, tvrdí, že judikatura, na niž za tímto účelem odkazuje DEI a Komise, není v projednávané věci relevantní, neboť se týká pouze posouzení pojmu „existující podpora“, a nikoli posouzení pojmu „prodloužení“.

– Závěry Soudního dvora

45 Na úvod je třeba zdůraznit, že v rámci systému kontroly státních podpor zavedeného články 107 a 108 SFEU se uplatní odlišné řízení podle toho, zda se jedná o existující či nové podpory. Zatímco existující podpory mohou být v souladu s čl. 108 odst. 1 SFEU právoplatně provedeny, pokud Komise nekonstatovala jejich neslučitelnost, podle čl. 108 odst. 3 SFEU se stanoví, že Komise musí být včas informována o záměrech spočívajících v zavedení nových podpor nebo ve změně podpor stávajících a zamýšlená opatření nemohou být provedena předtím, než je řízení ukončeno vydáním konečného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2013, P, C-6/12, EU:C:2013:525, bod 36 a citovaná judikatura a rozsudek ze dne 19. března 2015, OTP Bank, C-672/13, EU:C:2015:185, bod 35).

46 Rovněž je třeba připomenout, že podle znění čl. 1 písm. c) nařízení č. 659/1999 je za novou podporu považována „každá podpora, což znamená režimy podpory a jednotlivou podporu, která není existující podporou, včetně změn existující podpory“.

47 Dále se v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 794/2004 stanoví, že „pro účely čl. 1 písm. c) [nařízení č. 659/1999] se změnou stávající podpory rozumí jakákoli změna kromě úprav[y] čistě formálního či administrativního charakteru, která nemůže ovlivnit hodnocení slučitelnosti opatření se společným trhem“.

48 Kromě toho z ustálené judikatury vyplývá, že pojem „státní podpora“ je třeba použít na objektivní situaci, kterou je třeba posuzovat v okamžiku přijímání rozhodnutí Komise (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. července 1986, Belgie v. Komise, 234/84, EU:C:1986:302, bod 16; rozsudek ze dne 11. září 2003, Belgie v. Komise, C-197/99 P, EU:C:2003:444, bod 86 a rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 144).

49 Z toho vyplývá, že posouzení slučitelnosti podpory s vnitřním trhem, které provádí Komise, je založeno na hospodářských údajích a okolnostech dotčeného trhu v okamžiku přijetí rozhodnutí Komise a zohledňuje mimo jiné stanovenou délku období, v němž má být podpora udělována. Délka období platnosti existující podpory je proto okolností, která může ovlivnit posouzení Komise o slučitelnosti této podpory s vnitřním trhem.

50 Za těchto podmínek, a jak Soudní dvůr již rozhodl v rozsudku ze dne 4. prosince 2013, Komise v. Rada, (C-121/10, EU:C:2013:784, bod 59) a v rozsudku ze dne 4. prosince 2013, Komise v. Rada (C-111/10, EU:C:2013:785, bod 58), je třeba považovat prodloužení platnosti existující podpory za změnu existující podpory, a proto představuje podle čl. 1 písm. c) nařízení č. 659/1999 novou podporu.

51 S ohledem na všechny tyto úvahy je třeba posoudit opodstatněnost první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku.

52 V rámci této první částí DEI, podporovaná Komisí, vytýká v podstatě Tribunálu, že rozhodl, že prodloužení existující podpory nepředstavuje *ipso facto* novou podporu.

53 DEI a Komise tvrdí, že v bodě 54 napadeného rozsudku Tribunál chybně vyložil rozsudek ze dne 9. srpna 1994, Namur-Les assurances du crédit (C-44/93, EU:C:1994:311) a rozsudek ze dne 20. května 2010, Todaro Nunziatina & C. (C-138/09, EU:C:2010:291), aby upřesnil judikaturu uvedenou v bodě 53 napadeného rozsudku, a sice rozsudek ze dne 4. prosince 2013, Komise v. Rada (C-121/10, EU:C:2013:784, bod 59) a rozsudek ze dne 4. prosince 2013, Komise v. Rada (C-111/10, EU:C:2013:785, bod 58).

54 V tomto ohledu je třeba uvést, že v bodě 54 napadeného rozsudku Tribunál založil na rozsudku ze dne 9. srpna 1994, Namur-Les assurances du crédit (C-44/93, EU:C:1994:311) svůj závěr o tom, že „pro použití odstavců 1 a 3 článku 108 SFEU musí být vznik nové podpory nebo změna existující podpory posuzována s ohledem na ustanovení, jimiž byla podpora stanovena, na jejich pravidla a omezení“.

55 Tribunál dále v uvedeném bodě odkázal na body 46 a 47 rozsudku ze dne 20. května 2010, Todaro Nunziatina & C. (C-138/09, EU:C:2010:291), aby doplnil, že [p]roto pouze v případě, kdy se změna dotýká samotné podstaty původního režimu, mění se tento režim v nový režim podpor“.

56 Tento výklad ovšem spočívá v nesprávném pochopení posledně uvedeného rozsudku. Z uvedených bodů 46 a 47 totiž vyplývá pouze to, že Soudní dvůr rozhodl o tom, že dotčený členský stát tím, že stanovil navýšení dotčeného rozpočtu režimu podpor a prodloužil období uplatňování tohoto režimu o dva roky, vytvořil novou podporu, která se liší od podpory schválené Komisí.

57 Z toho vyplývá, jak tvrdí DEI, že judikatura stanovená v rozsudku ze dne 4. prosince 2013, Komise v. Rada (C-121/10, EU:C:2013:784, bod 59) a v rozsudku ze dne 4. prosince 2013, Komise v. Rada (C-111/10, EU:C:2013:785, bod 58), podle které představuje prodloužení existujícího režimu podpory novou podporu, se zakládá na stejné logice jako rozsudek ze dne 9. srpna 1994, Namur-Les assurances du crédit (C-44/93, EU:C:1994:311) a rozsudek ze dne 20. května 2010, Todaro Nunziatina & C. (C-138/09, EU:C:2010:291). Kromě toho je třeba zdůraznit, že Soudní dvůr v těchto rozsudcích ze dne 4. prosince 2013 výslovně odkázal na body 46 a 47 posledně uvedeného rozsudku.

58 Mimoto je třeba poznamenat, že v projednávané věci vyplývá z takových skutečnosti, jež uvedl Tribunál a jež jsou uvedeny v bodech 2 až 10 tohoto rozsudku, že smlouva z roku 1960 měla skončit k 31. březnu 2006, nebude-li prodloužena v souladu s jejími ustanoveními. V únoru 2004 přitom oznámila společnost DEI společnosti AtE svůj úmysl vypovědět tuto smlouvu a skutečnost, že vůči ní od 1. dubna 2006 přestane uplatňovat preferenční sazbu. První usnesení o předběžném opatření nicméně pozastavilo prozatímně účinky této výpovědi, čímž AtE a následně Alouminion využívala preferenční sazbu během dotčeného období.

59 Proto na rozdíl od konstatování Tribunálu, které je uvedeno v bodech 55 až 57 napadeného rozsudku, tím, že první usnesení o předběžném opatření obnovilo uplatňování preferenční sazby během dotčeného období, byly změněny časové účinky uplatnění uvedené sazby, které byly sjednány ve smlouvě z roku 1960, a tím i časové omezení režimu podpory, který schválila Komise rozhodnutím ze dne 23. ledna 1992. První usnesení o předběžném opatření proto musí být považováno za změnu existující podpory.

60 Vzhledem ke všem předchozím úvahám je třeba konstatovat, že Tribunál v bodech 54 až 56 napadeného rozsudku nesprávně vyložil a aplikoval judikaturu Soudního dvora, která vyplývá z rozsudku ze dne 9. srpna 1994, Namur-Les assurances du crédit (C-44/93, EU:C:1994:311) a rozsudku ze dne 20. května 2010, Todaro Nunziatina & C. (C-138/09, EU:C:2010:291) a byla potvrzena v rozsudku ze dne 4. prosince 2013, Komise v. Rada (C-121/10, EU:C:2013:784, bod 59) a v rozsudku ze dne 4. prosince 2013, Komise v. Rada (C-111/10, EU:C:2013:785, bod 58), a dopustil se nesprávného právního posouzení tím, že v bodě 57 napadeného rozsudku konstatoval, že na první usnesení o předběžném opatření nelze nahlížet tak, že zakládá nebo mění podporu ve smyslu čl. 108 odst. 3 SFEU.

61 První části prvního důvodu kasačního opravného prostředku tedy musí být vyhověno.

K druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

62 Druhou částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku DEI, podporována Komisí, tvrdí, že úvahy, které Tribunál uvedl v bodech 61 až 68 napadeného rozsudku, jsou nesprávné.

63 DEI a Komise zaprvé tvrdí, že Tribunál, který odkazuje v bodech 53 a 61 až 63 napadeného rozsudku na rozsudek ze dne 6. března 2002, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-127/99, T-129/99 a T-148/99, Recueil, EU:T:2002:59) a na rozsudek ze dne 1. července 2010 Itálie v. Komise (T-53/08, EU:T:2010:267), aby potvrdil, že nová podpora vzniká pouze tehdy, je-li období existující podpory prodlouženo legislativním zásahem, vyložil tyto rozsudky nesprávně.

64 V této souvislosti DEI a Komise připomínají, že platí-li podle ustálené judikatury Soudního dvora, že státní podpora může vzniknout v důsledku nečinnosti přičitatelné určitému členskému státu, platí to tím spíše v případě aktu vydaného státním orgánem, byť by nešlo o legislativní zásah.

65 DEI a Komise zadruhé tvrdí, že Tribunál nesprávně v bodě 63 napadeného rozsudku odlišil rozsudek ze dne 6. března 2002, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-127/99, T-129/99 a T-148/99, EU:T:2002:59) a rozsudek ze dne 1. července 2010 Itálie v. Komise (T-53/08, EU:T:2010:267) od projednávané věci z toho důvodu, že ve věcech, které vedly k vydání uvedených rozsudků, nebyla délka platnosti dotčené podpory prodloužena automaticky. V projednávané věci je však nesporné, že uplatnění preferenční sazby nevyplývalo automaticky ze smlouvy z roku 1960, ale bylo důsledkem prvního usnesení o předběžném opatření.

66 DEI a Komise zatřetí uvádí, že na rozdíl od konstatování Tribunálu, které je uvedeno v bodech 65 až 67 napadeného rozsudku, z rozsudku ze dne 20. září 2011, Regione autonoma della Sardegna a další v. Komise (T-394/08, T-408/08, T-453/08 a T-454/08, EU:T:2011:493) nevyplývá, že takové opatření, jako první usnesení o předběžném opatření, musí k tomu, aby zakládalo novou podporu, změnit právní rámec existující podpory a tím i podstatu této podpory. Z uvedeného rozsudku podle DEI a Komise ve skutečnosti vyplývá, že i taková změna, která se netýká podstaty podpory, vede ke vzniku nové podpory.

67 Kromě toho Komise tvrdí, že právním základem podpory pro dotčené období bylo první usnesení o předběžném opatření, a že Tribunál nesprávně v bodech 64, 67 a 68 napadeného rozsudku konstatoval, že účelem prvního usnesení o předběžném opatření nebyla změna právního rámce smlouvy z roku 1960, ale pouze prozatímní výklad jejího obsahu.

68 Tribunál tímto postupem dospěl k tomu, že právní účinky vyvolává pouze tato smlouva. Podle Komise ovšem účelem usnesení o předběžných opatřeních není výklad a prozatímní řešení sporu, ale vyvolávají autonomní právní účinky tím, že potvrzují stávající práva a povinnosti a zakládají práva a povinnosti

nové. Vnitrostátní soud může mimo jiné nařídit předběžné opatření, pokud je nezbytné určité právo zachovat nebo vyřešit určitý stav, a dále, je-li z naléhavých důvodů či nezbytné zabránit bezprostřednímu riziku. Účelem těchto opatření přitom může být zachování určitého práva, které souvisí s hlavní žalobou, avšak nemusí se nutně jednat o stejné právo, jehož trvalá soudní ochrana je předmětem hlavní žaloby.

69 Alouminion má za to, že první usnesení o předběžném opatření nezměnilo vnitrostátní právní rámec ani právní rámec preferenční sazby, a proto je třeba druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku zamítnout.

70 Společnost Alouminion nejprve tvrdí, že DEI nesprávně odkazuje na rozsudek ze dne 20. září 2011, Regione autonoma della Sardegna a další v. Komise (T-394/08, T-408/08, T-453/08 a T-454/08, EU:T:2011:493), aby podpořila tvrzení, že i taková změna, která se netýká podstaty existující podpory, zakládá vznik nové podpory. Z italského znění uvedeného rozsudku totiž vyplývá, že taková změna jen „může“ vést ke vzniku nové podpory.

71 Dále společnost Alouminion tvrdí, že z rozsudku ze dne 6. března 2002, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-127/99, T-129/99 a T-148/99, EU:T:2002:59) a z rozsudku ze dne 1. července 2010 Itálie v. Komise (T-53/08, EU:T:2010:267) vyplývá, že i když Tribunál konstatoval, že dotčené podpory ve věcech, které vedly k vydání uvedených rozsudků, představovaly nové podpory, bylo tomu tak z důvodu legislativního zásahu.

72 Konečně má společnost Alouminion za to, že judikatura uváděná DEI, podle níž důvodem pro vznik státní podpory může být i nečinnost přičitatelná určitému členskému státu, není v projednávané věci relevantní.

– Závěry Soudního dvora

73 Pokud jde zaprvé o body 61 až 64 napadeného rozsudku, je třeba nejprve připomenout, že Tribunál v bodě 63 uvedeného rozsudku uvádí, že ve věcech, které vedly k vydání rozsudku ze dne 6. března 2002, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-127/99, T-129/99 a T-148/99, EU:T:2002:59) a rozsudku ze dne 1. července 2010 Itálie v. Komise (T-53/08, EU:T:2010:267), byla dotčená prodloužení považována za důvod zakládající vznik nových podpor, „pouze proto, že uvedená prodloužení doby platnosti, jež vůbec nejsou automatická, vyžadovala legislativní zásah za účelem pozměnění původně stanoveného zvýhodnění“.

74 Přitom i když ze skutečností, které jsou uvedeny v bodech 1 až 9 rozsudku ze dne 6. března 2002, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-127/99, T-129/99 a T-148/99, EU:T:2002:59) a v bodech 1 až 11 rozsudku ze dne 1. července 2010 Itálie v. Komise (T-53/08, EU:T:2010:267), vyplývá, že k dotčeným prodloužením došlo z důvodu legislativního zásahu, je třeba konstatovat, že neexistuje nic, co by nasvědčovalo tomu, že Tribunál měl právě na základě této okolnosti za to, že uvedená prodloužení představují nové podpory.

75 Z bodů 174 a 175 rozsudku ze dne 6. března 2002, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-127/99, T-129/99 a T-148/99, EU:T:2002:59) totiž mimo jiné vyplývá, že dotčená podpora byla poskytnuta na základě právního nástroje, tj. legislativního zásahu, který přijalo Španělské království v době, kdy již bylo členským státem, a i když zvýhodnění stanovené uvedeným právním nástrojem představuje pouze prodloužení doby trvání dřívějšího opatření, nemění to nic na skutečnosti, že z důvodu změny doby trvání dotčené podpory musí být toto opatření považováno za novou podporu. Z toho vyplývá, že dotčená prodloužení byla považována za novou podporu nikoli proto, že byla důsledkem právního zásahu, ale z důvodu jejích účinků.

76 Zadruhé Tribunál v bodech 63 a 64 napadeného rozsudku odlišil rozsudek ze dne 6. března 2002, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-127/99, T-129/99 a T-148/99, EU:T:2002:59) a rozsudek ze dne 1. července 2010 Itálie v. Komise (T-53/08, EU:T:2010:267) od projednávané věci z toho důvodu, že ve věcech, které vedly k vydání uvedených rozsudků, nebyla délka platnosti dotčené podpory prodloužena automaticky.

77 Přitom je třeba zdůraznit, že jak zjevně vyplývá ze skutečností, jak je konstatoval Tribunál a jak jsou uvedeny v bodech 8 až 10 tohoto rozsudku, v projednávané věci prodloužení preferenční sazby nevyplývalo automaticky ze smlouvy z roku 1960, ale z prvního usnesení o předběžném opatření.

78 Proto úvahy, které jsou uvedeny v bodech 61 až 64 napadeného rozsudku, vycházejí z nesprávného výkladu a aplikace rozsudku ze dne 6. března 2002, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-127/99, T-129/99 a T-148/99, EU:T:2002:59) a rozsudku ze dne 1. července 2010 Itálie v. Komise (T-53/08, EU:T:2010:267).

79 Zadruhé, pokud jde o body 65 až 68 napadeného rozsudku, je třeba uvést, že v bodech 65 a 66 uvedeného rozsudku Tribunál konstatoval, že v rozsudku ze dne 20. září 2011, Regione autonoma della Sardegna a další v. Komise (T-394/08, T-408/08, T-453/08 a T-454/08, EU:T:2011:493), zajisté rozhodl, že podpory poskytnuté na právním základě podstatně se lišícím od režimu schváleného rozhodnutím o schválení, musí být považovány za nové podpory, nicméně, že původní podpora ve věci, která vedla k vydání uvedeného rozsudku, byla schválena Komisí a nová podpora byla udělena novým nařizovacím aktem, který byl v rozporu s rozhodnutím Komise o schválení.

80 Tribunál, který nejdříve v bodě 67 napadeného rozsudku zdůraznil, že v projednávané věci nebyla účelem usnesení o předběžném opatření změna právního rámce preferenční sazby ve vztahu k preferenční sazbě schválené Komisí, dospívá v bodě 68 z tohoto důvodu k závěru, že právním základem dotčené podpory není první usnesení o předběžném opatření, ale smlouva z roku 1960 a příslušná ustanovení vnitrostátního práva, jak jsou vykládány prozatímně v prvním usnesení o předběžném opatření.

81 V této souvislosti je třeba uvést, že jelikož z bodu 59 tohoto rozsudku vyplývá, že vzhledem k tomu, že první usnesení o předběžném opatření prodloužením uplatňování preferenční sazby v dotčeném období změnilo rozsah časových účinků smlouvy z roku 1960, a tudíž i časových účinků preferenční sazby, jak jsou uvedeny v bodě 4 tohoto rozsudku, bylo první usnesení o předběžném usnesení právním základem podpory během dotčeného období.

82 Z toho vyplývá, že body 67 a 68 napadeného rozsudku jsou stiženy nesprávným právním posouzením.

83 Druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku je tedy třeba rovněž vyhovět.

K třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

84 Třetí částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku DEI tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 58 napadeného rozsudku rozhodl, že rozhodnutí vnitrostátního soudu o předběžném opatření nemůže mít za účinek poskytnutí státní podpory.

85 DEI v této souvislosti připomíná, že z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že vnitrostátní soudy mají pravomoc přijímat předběžná opatření, aby zabránily narušení hospodářské soutěže v důsledku poskytnutí podpory v rozporu s povinností pozastavit provádění, která je stanovena v čl. 108 odst. 3 SFEU, a že rozhodnutí vnitrostátních soudů, která taková opatření přijímají, jsou proto součástí systému předběžné kontroly státních podpor.

86 Podle DEI z toho vyplývá, že jakýkoli vnitrostátní soud, včetně soudu rozhodujícího o předběžném opatření, musí posuzovat, zda opatření, které ukládá, může vést k důsledkům, kvůli nimž může být neslučitelné s vnitřním trhem, neboť je příčinou budoucí protiprávní konkurenční výhody.

87 V projednávané věci by to znamenalo, že prozatímní posouzení, které provedl vnitrostátní soud v prvním usnesení o předběžném opatření a jež se týkalo výpovědi smlouvy z roku 1960, nemůže s konečnou platností odstranit nejistotu ohledně právní povahy a důsledků uplatňování preferenční sazby po uplynutí původního období její platnosti, a že toto usnesení mělo být předmětem předběžné kontroly, která je stanovena v čl. 108 odst. 3 SFEU.

88 Komise má shodně s DEI za to, že okolnost, že nová podpora byla zavedena usnesením o předběžném opatření vnitrostátního soudu, není relevantní pro posouzení slučitelnosti této podpory s vnitřním trhem.

89 Podle Komise by opačný závěr vedl k subjektivnímu výkladu pojmu „podpora“ podle orgánu, který přijímá opatření zakládající tuto podporu, a byl by tudíž v rozporu s judikaturou Soudního dvora, mimo jiné s rozsudkem ze dne 8. prosince 2011, France Télécom v. Komise (C-81/10 P, EU:C:2011:811, bod 17 a citovaná judikatura), v němž se konstatuje, že pojem „státní podpora“ je právním pojmem a musí být vykládán na základě objektivních skutečností a podle účinků této podpory.

90 Komise k tomu uvádí, že argument DEI, podle kterého přísluší vnitrostátnímu soudu, aby v rámci řízení o předběžném opatření informoval Komisi o veškerých opatřeních, která zakládají novou podporu nebo mění podporu existující, a tato opatření předložil Komisi k předběžné kontrole, je podporován rozsudkem ze dne 18. července 2007 Lucchini (C-119/05, EU:C:2007:434, body 59 až 63), z něhož vyplývá, že vnitrostátní soud má z důvodu výlučné pravomoci Komise a zásady přednosti unijního práva povinnost neuplatnit vnitrostátní ustanovení, pokud by jeho uplatnění bránilo v zajištění navrácení státní podpory.

91 Komise rovněž uvádí, že podle bodu 58 jejího oznámení o prosazování právní úpravy státní podpory vnitrostátními soudy (Úř. věst. 2009, C 85, s. 1) se stanoví, že v případech, kdy existuje riziko, že platba protiprávní podpory bude provedena v průběhu soudního řízení před vnitrostátními soudy, může být vnitrostátní soud na základě povinnosti předcházet porušení čl. 108 odst. 3 SFEU povinen vydat předběžné opatření, kterým se zakazuje proplacení protiprávní podpory, dokud nerozhodne ve věci samé. Z toho Komise logicky dovozuje, že vnitrostátní soud by neměl být sám příčinou vzniku takových podpor.

92 Společnost Alouminion má za to, že třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného výkladu napadeného rozsudku, a proto má být zamítnuta.

93 Společnost Alouminion tvrdí, že v bodě 58 napadeného rozsudku Tribunál ve skutečnosti konstatoval, že v důsledku prvního usnesení o předběžném opatření nebyla udělena nová výhoda, která by se odlišovala od existující podpory. Tribunál proto podle ní nevyloučil případ, v němž by státní podpora byla udělena prostřednictvím rozhodnutí vnitrostátního soudu, kterým by se udělovala nová výhoda, jiná než existující podpora, ale pouze konstatoval, že o takový případ se v projednávané věci nejedná.

94 Společnost Alouminion každopádně tvrdí, že bod 58 napadeného rozsudku je nadbytečný v části, v níž potvrzuje *a contrario* odůvodnění uvedené v bodech 55 až 57 uvedeného rozsudku, a dále, že posouzení Tribunálu, které se týká obsahu prvního usnesení o předběžném opatření, představuje posouzení skutkového stavu, na které se nevztahuje přezkum Soudního dvora v řízení o kasačním opravném prostředku.

– Závěry Soudního dvora

95 Nejprve je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je provádění systému kontroly státních podpor úkolem jednak Komise a jednak vnitrostátních soudů, jež plní odlišné úlohy, které se vzájemně doplňují (rozsudek ze dne 9. srpna 1994, Namur-Les assurances du crédit, C-44/93, EU:C:1994:311, bod 14, rozsudek ze dne 21. listopadu 2013, Deutsche Lufthansa, C-284/12, EU:C:2013:755, bod 27 a citovaná judikatura a rozsudek ze dne 19. března 2015, OTP Bank, C-672/13, EU:C:2015:185, bod 36).

96 Vnitrostátní soudy totiž nemají pravomoc rozhodovat o slučitelnosti státní podpory s vnitřním trhem, neboť tento přezkum spadá do výlučné pravomoci Komise (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. prosince 2011, Residex Capital IV, C-275/10, EU:C:2011:814, bod 27, rozsudek ze dne 18. července 2013, P, C-6/12, EU:C:2013:525, bod 38 a citovaná judikatura a rozsudek ze dne 19. března 2015, OTP Bank, C-672/13, EU:C:2015:185, bod 37).

97 Vnitrostátní soudy naopak dbají o ochranu práv procesních subjektů v případě, kdy byla porušena povinnost předchozího oznámení Komisi podle čl. 108 odst. 3 SFEU (rozsudek ze dne 8. prosince 2011, Residex Capital IV, C-275/10, EU:C:2011:814, bod 27 a citovaná judikatura, rozsudek ze dne 18. července 2013, P, C-6/12, EU:C:2013:525, bod 39 a rozsudek ze dne 21. listopadu 2013, Deutsche Lufthansa, C-284/12, EU:C:2013:755, bod 28).

98 Za tímto účelem mohou být vnitrostátním soudům v oblasti státních podpor předkládány spory, ve kterých musí vykládat a používat pojem „státní podpora“ uvedený v čl. 107 odst. 1 SFEU zejména za účelem určení, zda určité státní opatření, které bylo zavedeno, aniž bylo přihlédnuto k postupu předchozí kontroly stanovenému v čl. 108 odst. 3 SFEU, mělo této kontrole podléhat, či nikoli (rozsudek ze dne 18. července 2007, Lucchini, C-119/05, EU:C:2007:434, bod 50 a citovaná judikatura a rozsudek ze dne 18. července 2013, P, C-6/12, EU:C:2013:525, bod 38).

99 Pokud vnitrostátní soudy dospějí k závěru, že dotčené opatření mělo být oznámeno Komisi, musí ověřit, zda dotčený členský stát tuto povinnost splnil, a pokud nikoli, musí prohlásit toto opatření za protiprávní (rozsudek ze dne 19. března 2015, OTP Bank, C-672/13, EU:C:2015:185, bod 68).

100 Vnitrostátním soudům totiž přísluší, aby z porušení čl. 108 odst. 3 SFEU vyvodily v souladu s vnitrostátním právem všechny důsledky, jak pokud jde o platnost aktů týkajících se provedení opatření podpory, tak i o vymáhání finančních podpor poskytnutých v rozporu s tímto ustanovením (rozsudek ze dne 8. prosince 2011, Residex Capital IV, C-275/10, EU:C:2011:814, bod 29 a citovaná judikatura).

101 Vnitrostátní soudy mají mimo jiné pravomoc přijímat předběžná opatření, aby zabránily narušení hospodářské soutěže v důsledku poskytnutí podpory v rozporu s povinností pozastavit provádění, která je stanovena v čl. 108 odst. 3 SFEU, (viz rozsudek Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires a Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon, EU:C:1991:440, bod 11, rozsudek ze dne 11. července 1996, SFEI a další, C-39/94, EU:C:1996:285, body 39, 40 a 53 a rozsudek ze dne 21. listopadu 2013, Deutsche Lufthansa, C-284/12, EU:C:2013:755, bod 34). Přitom, jak je stanoveno v bodě 58 oznámení Komise o prosazování právní úpravy státní podpory vnitrostátními soudy (Úř. věst. 2009, C 85, s. 1), v případech, kdy existuje riziko, že platba protiprávní podpory bude provedena v průběhu řízení před vnitrostátními soudy, může být vnitrostátní soud na základě povinnosti předcházet porušení čl. 108 odst. 3 SFEU povinen vydat předběžné opatření, které zakazuje proplacení protiprávní podpory, dokud nerozhodne ve věci samé.

102 S ohledem na všechny tyto úvahy je třeba posoudit opodstatněnost třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, v níž DEI vytýká Tribunálu, že v bodě 58 napadeného rozhodnutí konstatoval, že účinkem rozhodnutí vnitrostátního soudu o předběžném opatření nemůže být poskytnutí státní podpory.

103 V této souvislosti je třeba uvést, že Tribunál v bodě 58 napadeného rozsudku konstatoval, že pokud by bylo připuštěno, že první usnesení o předběžném opatření zakládá nebo mění podporu ve smyslu čl. 108, odst. 3 SFEU, „byl by vnitrostátní soud příslušný k rozhodnutí o předběžném opatření povinen, z hlediska skutkového a právního, ve sporu týkajícím se smlouvy, jako v projednávané věci, informovat Komisi a předložit jí k preventivnímu přezkumu nejen nové podpory a změny podpor jako takových, poskytnutých podniku, který je příjemcem existující podpory, ale všechna opatření, která ve stanoveném období ovlivňují výklad a provádění uvedené smlouvy, jež mohou mít dopad na fungování vnitřního trhu, hospodářskou soutěž nebo jednoduše na dobu skutečného trvání podpor, které ve své podstatě nadále existují a zatímco Komise nepřijala žádné rozhodnutí o jejich povolení nebo neslučitelnosti“.

104 Tribunál tak v bodě 58 napadeného rozsudku odlišuje „nové podpory a změny podpor jako takových“ od opatření, která ovlivňují výklad a provádění smlouvy, kterou Komise schválila jako státní podporu slučitelnou s vnitřním trhem, jinak řečeno od takových opatření, jako je první usnesení o předběžném opatření, a na základě toho dospívá k závěru, že vnitrostátní soud rozhodující o předběžném opatření nepodléhá povinnostem, které se obecně vztahují na vnitrostátní soudy podle článků 107 a 108 SFEU.

105 Je ovšem třeba připomenout, že použití pravidel v oblasti státních podpor je založeno na povinnosti loajální spolupráce mezi vnitrostátními soudy na jedné straně a Komisí a unijními soudy na straně druhé, v jejímž rámci jedná každý v závislosti na úloze, jež je mu svěřena Smlouvou o FEU. V rámci této spolupráce musí vnitrostátní soudy přijímat všechna obecná i zvláštní opatření k plnění závazků, které vyplývají z unijního práva, a zdržet se přijímání všech opatření, jež by mohla ohrozit dosažení cílů Smlouvy, jak to vyplývá z čl. 4 odst. 3 SEU. Vnitrostátní soudy se tedy musí zejména zdržet přijímání rozhodnutí, jež by byla v rozporu s rozhodnutím Komise (rozsudek ze dne 21. listopadu 2013, Deutsche Lufthansa, C-284/12, EU:C:2013:755, bod 41).

106 Soudní dvůr kromě toho v bodech 46 a 47 rozsudku ze dne 18. července 2013, P (C-6/12, EU:C:2013:525) rozhodl, že vnitrostátním soudům přísluší, aby ověřily, zda byly podmínky uplatnění režimu dotčeného v původním řízení změněny, a pokud by se mělo ukázat, že důsledkem případných změn bylo rozšíření působnosti režimu, mohlo by být nutné konstatovat, že se jedná o novou podporu, což by mělo za následek uplatnění oznamovacího postupu stanoveného v čl. 108 odst. 3 SFEU.

107 Je proto třeba konstatovat, že Tribunál se dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodě 58 napadeného rozsudku rozhodl o tom, že vnitrostátní soud rozhodující o předběžném opatření, který rozhoduje spor ve věci smlouvy, nemá povinnost oznámit Komisi podle čl. 108 odst. 3 SFEU „všechna opatření, která ve stanoveném období ovlivňují výklad a provádění uvedené smlouvy, jež mohou mít dopad na fungování vnitřního trhu, hospodářskou soutěž nebo jednoduše na dobu skutečného trvání podpor, které ve své podstatě nadále existují“.

108 Pokud by totiž vnitrostátním soudům, které rozhodují o předběžných opatřeních, byla přiznána možnost vyhnout se povinnostem, které jim jsou uloženy v rámci kontroly státních podpor, jež je zakotvena v článcích 107 a 108 SFEU, vedlo by to k tomu, že by tyto soudy jednaly v rozporu se svými pravomocemi, jejichž cílem je zajistit dodržování unijního práva, které se týká státních podpor, a k porušení povinnosti loajální spolupráce s unijními orgány, která je připomínána v bodě 105 tohoto rozsudku, a proto by tím byl nepochybně narušen užitečný účinek uvedených článků.

109 Třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku tedy musí být vyhověno.

110 Za těchto podmínek je třeba vyhovět prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku v plném rozsahu a není nezbytné zabývat se ostatními důvody kasačního opravného prostředku.

K vrácení věci Tribunálu

111 Podle čl. 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie může posledně jmenovaný v případě, že zruší rozhodnutí Tribunálu, sám vydat konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo vrátit věc Tribunálu k rozhodnutí.

112 Vzhledem k tomu, že Tribunál zkoumal jen jeden z žalobních důvodů uplatněných účastníky řízení, má Soudní dvůr za to, že stav tohoto řízení nedovoluje, aby ve věci rozhodl. Věc je tedy třeba vrátit Tribunálu.

K nákladům řízení

113 Vzhledem k tomu, že se věc vrací zpět Tribunálu, je třeba rozhodnout o nákladech řízení souvisejících s tímto řízením o kasačním opravném prostředku později.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (desátý senát) rozhodl takto:

1) Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 8. října 2014, Alouminion v. Komise (T-542/11, EU:T:2014:859), se zrušuje.

2) Věc T-542/11 se vrací zpět Tribunálu Evropské unie.

3) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.

Podpisy.